

XOCTA

STŘEDNÍ ŠKOLA PROPAGAČNÍ TVORBY A POLYGRAFIE VELKÉ POŘÍČÍ

17. duben

Slovo ředitele

Stává se pravidlem, že společnost nahlíží s kritikou na „současnou mládež“ a již se tak nehledí na úspěchy, kterých předešlé generace nedosáhly. Měl jsem možnost se setkat s bývalým žákem, který je úspěšným podnikatelem ve Velké Británii, náš absolvent grafického designu vystavuje v New Yorku, naše kadeřnice připravovala hosty na královskou svatbu Kate a Williama a náš tiskař instaluje pro německou firmu nové stroje po celém světě. Jedno je spojuje – pevná vůle.

Na koho pak míří zmíněná kritika? Na ty, které opustila vůle něčeho dosáhnout. Kde jsou příčiny rezignace? To je základní otázka dnešní doby. Umíme na tuto otázku odpovědět? A když odpovědět, tak aby to neznělo jako výmluva na vlastní pohodlnost a lenost.

Zkuste to!

Mgr. Rudolf Volhejn
ředitel

Co pro mě znamená rodina

Rodina je něco velmi cenného. Nejde o to, kolik máte peněz, dětí, nebo jaký máte dům, je to především o lásce, bezpečí, věrnosti a radosti. Rodina je o tom, táhnout za jeden provaz a držet při sobě. Každý nemá tu možnost mít skvělou rodinu, někdo ani neměl příležitost poznat své rodiče. Naštěstí já patřím mezi ty šťastnější. Mám pocit, že v dnešní době trend zakládání rodiny není tak běžný. Udivuje mě, kolik žen se spíše žene za kariérou než za tím, aby založily rodinu. Možná jsem v tomto názoru staromódní, ale rodiny by se měly zakládat. Proč ženy nechtějí mít děti? Kvůli tomu, aby si nezkazily postavu? Nevím. Jak by se asi měla svobodná, bezdětná žena? Rodina při vás drží celý život. Je to tak silné pouto, které nelze jen tak přetrhnout.

Má rodina je pro mě to nejvzácnější, co mám. Nemyslím tím pouze rodiče, ale také prarodiče, sourozence, sestřence, bratrance a další.

Na své dětství vzpomínám velmi ráda. Byla jsem šťastné dítě obklopené láskou a něhou. Když jsem spadla z kola a poranila si koleno, útěchu jsem vždy našla u rodičů. Od malička za mnou vždy stáli a podporovali mě jak ve škole, tak v rozvíjení uměleckých dovedností. Bohužel časem se rodiče rozvedli a já zůstala s mámou. Naše vztahy to ale nenarušilo. Myslím si, že například můj vztah s tátou se upevnil a dále nabýval na síle. Dnes jsme spíš jako nejlepší kamarádi. Táta je pro mě osobou, na kterou se můžu kdykoli s čímkoli obrátit. Udělal by pro mě první poslední a totéž já pro něho. Nedávno, když jsem potřebovala podat pomocnou ruku, byl to on, kdo to udělal. Jsem mu nesmírně vděčná za to, jaký je. Uvědomuji si, že každý nemá takového otce jako já. Každému bych to ale přála.

Slovo rodina zná úplně každý. Pro každého ale může znamenat něco jiného. Já jsem jedna z těch, kteří na rodinu nedají dopustit. Máme se všichni rádi, vzájemně si pomáháme a jsme si oporou v těžkých časech. Vždyť rodiče nás všechno naučili. Chodit, mluvit, naučili nás, co se může a co ne, za to bychom jim měli být vděční. Rodina pro mě vždy byla a bude na prvním místě. Doufám, že jednou mé děti to budou vidět stejně.

Kateřina Veverková, 3. PD

Vít Zemek: Mimoszemští kovbojové

MEOW!
MEOW!

Domov

Jsou různá místa, která považujeme za své domovy. Každý člověk má svůj domov, ať už je jakýkoli, ať už je kdekoli.

Co to vlastně domov je? Řekl bych, že většina lidí považuje za domov místo, kde se narodili. Jiní ho považují za místo, kde nyní žijí. Ale ať už je to tak, nebo onak, znamená pro ně bezpečí, pokoj a klid na duši. Je to místo odpočinku, a pokud tomu tak není, nelze ho nazývat domovem. I přes všechny domácí povinnosti, všechny neuduhy, se kterými se méně nebo více potýkáme, hluboko uvnitř víme, že se na toto místo vždy rádi vracíme. Proč ho ale všichni tak moc potřebujeme? Myslím, že není mnoho lidí, kteří by mohli říci, že domov nemají, nebo nepotřebují. Ano, existují tuláci a lidé bez domova, takzvaní bezdomovci, ale i oni mají místo, na které se rádi vrací a je jim bližší než ta ostatní. Všichni totiž domov potřebujeme, protože bez něj bychom podle mého názoru byli jako rozbouřená řeka, která nemá konce.

A čím je pro nás důležitý? Tak na tuto otázku by si podle mě měl každý odpověď najít sám. Pro někoho jsou důležité lidé, rodina, ke které se může vždy vrátet. Pro jiné jsou to vzpomínky, které ho s domovem pojí. Pro některé obojí. Každopádně s domovem jsme nějak vnitřně spojeni.

Nakonec domov je důležitou součástí našeho života a měli bychom si ho vážit.

Vít Zemek, 4. PD

Vít Zemek: Sklizeň

Síla FACEBOOKU

„Četla jsem to na Facebooku.“ „Přidala si mě do přátel na Facebooku!“ „A viděls to? Oni mají na Facebooku napsáno, že jsou spolu ve vztahu.“ Tak toto slyším pořád. Facebook je všude kolem nás. Sociální síť, kterou založil bývalý student Harvardovy univerzity Mark Zuckerberg. Vydělal si miliardy dolarů a stal se tak nejmladším miliardářem. Facebook má přibližně 1 miliardu aktivních uživatelů, mezi nimi jsem i já. Už v pouhých dvanácti letech jsem se k ostatním uživatelům připojila a dodnes síť využívám. Na začátku jsem moc přátel neměla, tak jsem si přidávala každého, kdo mi poslal žádost. Strávila jsem na něm mnoho svého volného času. Ze školy jsem utíkala rovnou k počítači, denně nahrávala různé fotky, statusy, sdílela příspěvky a tak dále... Najednou jsem „znala“ každého z mého okolí. Sblížila jsem se s lidmi, které jsem předtím jen potkávala. Přišlo mi i pár zamilovaných, výhrušných a osobních zpráv a zprávy od různých „úchyláků“. Na druhou stranu jsem si rozbourala vztahy s lidmi, na kterých mi záleželo už dříve. Byla jsem na Facebooku jednoduše závislá. Když se poohlédnu do minulosti, tak sama sebe nechápu. Teď, když vidím svou mladší, třináctiletou sestru, jak u toho tráví celý den, nechce se mi věřit, že jsem byla stejná. Nyní používám Facebook hlavně pro to, abych byla v kontaktu se vzdálenými příbuznými a přáteli, se kterými se tak často nestýkám. Všeho moc škodí, a proto si myslím, že bez něj by nám všem bylo lépe a měli bychom spolu hezčí vztahy.

Šárka Mžíková 2. PD

Jak jsem se stala pověřčivou

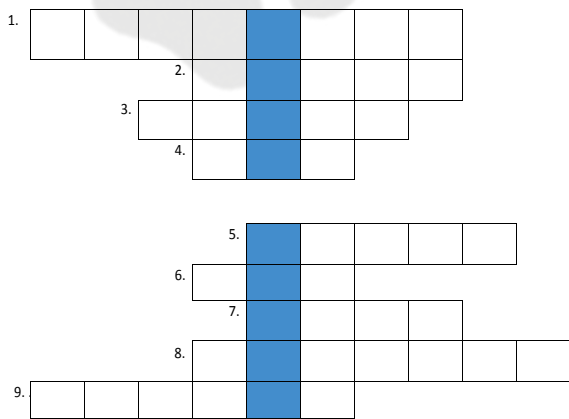
Den začal jako každý jiný. Vstát, vyčistit si zuby, udělat ze sebe člověka a jít do práce. Než jsem odešla z domu, koukla jsem se do kalendáře a ten hlásil, že je pátek třináctého. Ničeho jsem se nebála, nikdy se mi nic hrozného nestalo. Venku mrzlo a sněžilo. Než jsem doběhla na vlakové nádraží, proběhla mi před nohama souseдова černá kočka. Těto události jsem ale nepřikládala velkou důležitost a na kočku jsem zapomněla. Během pracovního dne se mi nic zvláštního nepříhodilo. Jednoduše den jako každý normální. Domů jsem se vrátila za tmy. „Pátek třináctého, a mně se nic nepříhodilo,“ řekla jsem si s úsměvem na rtech. Ale tato věta se mi stala osudnou. Když jsem se konečně dostala ke svému domu, odemkla vchodové dveře a rozsvítila, ozvala se ohromná rána. Praskla žárovka. Strašně jsem se lekla. Šla jsem do koupelny dát si horkou koupel. Další prasklá žárovka. Začala jsem se trošku bát. Rychle jsem se omyla a lehla do postele. Dneska toho bylo na mě moc. Netušila jsem ale, co mě ještě čeká. Už jsem usínala a chystala se do říše

snů, vtom se ozvalo hlučné bouchání. Někdo klepal na vchodové dveře. Celá zpocená a vystrašená jsem vylezla z postele a šla pomalu ke dveřím. Zhluboka jsem se nadechla a otevřela dveře. Byla to má milá sousedka a předala mi pozvánku na schůzi. Zavřela jsem za sebou dveře a chystala se zpět do postele. Celodenní únava mě přešla. Vzala jsem si knížku, která ležela na nočním stolku, a četla. Opět mě vzbudil divný zvuk. Ozývalo se hlasitě, uši drásající skřípání. Ten zvuk vycházel z obývacího pokoje. Byla jsem neuvěřitelně vyděšená a můj tep byl tak rychlý, že by se nedal ani změřit. Pomalu jsem vylezla z postele, lehce otevřela dveře od ložnice. Otréla jsem si pot z čela a zhluboka se nadechla. Na sklo skleněných dveří drápal svými drápkami malý pesík. Okamžitě jsem věděla, komu patří. Bylo to štěňátko mé sousedky, která nedávno umřela po vážné nemoci. Ještě před smrtí mě žádala, zda bych si jejího psíka vzala. Tehdy jsem odmítla, že žádné zvíře nechci. Okamžitě mi vše začalo docházet. Pátek třináctého, prasklé žárovky a další signály mohly být pravděpodobně vzkazy zemřelé sousedky ze záhrobí. Neváhala jsem a malou psí slečnu si vzala pod svou ochranu. Ihned jsme si padly do oka. Tento pátek třináctého ve mně zanechal nesmazatelnou stopu a s malým psíkem jsme velcí kamarádi.

Tereza Dušková, 4. TG

Tajenka: Grafická technika

1. Avantgardní umělecké hnutí 20. století začínající na K
2. Příjmení známého secesního malíře Alfons...
3. Josef Václav Myslbek byl významný český
4. Pták nosící děti
5. Romeo a ...
6. Anglický nový
7. Vysoký kopec
8. Poloostrov na jihu Spojených států
9. Základní propagační prostředek

Řešení: 1. Kubismus, 2. Mucha, 3. Sochař, 4. Čáp, 5. Julie, 6. New, 7. Hora, 8. Florida, 9. Poutač

Jakub Balcar, 2. PD

Chci být člověkem, který se mi nehnuší

Žijeme v materialistické době, kdy se každý žene za penězi a slávou. V době, kdy si lidé neuvědomují, co mají, a chtějí pořád víc a víc. Od života chtějí jenom brát, ale zapomínají dávat. Nedokážou mít rádi sami sebe, natož pak druhé. Svoji hloupost a lenost schovávají za velká slova. Sobectví, pomlouvání, drzost – to je obraz člověka moderní doby.

Samozřejmě to neplatí u všech lidí. Pořád se najdou tací, kteří dokážou druhým pomoci, ale stále jich ubývá. I přes to, že v každém z nás dřímá určitá část zla, je jenom na nás, zda mu dáme průchod. Zeptáte se: „Proč neublížovat a snažit se pomoci, když většina lidí disponuje právě těmito výše uvedenými špatnými vlastnostmi?“ Odpověď je jednoduchá. Jsme přece lidé, kteří by měli ctít určité mravní zákony. I když je určitě jednodušší chovat se jako ostatní, já si zvolila tu druhou cestu.

Opravdu se mi hnusí dnešní mládež, co se baví alkoholem, drogami, násilím, pomlouváním... Normální rozhovor na úrovni středoškoláka uslyším jen málokdy. Místo toho se objevují nadávky a ponižování. A to žijeme v moderní době, kdy je všeho dostatek. Vždyť i lidé za válek k sobě dokážou projevit solidaritu, chudí lidé v Africe se dělí o jídlo... Nechci se přizpůsobit té dnešní zkažené době. Pořád si stojím za názorem: Chovej se k lidem tak, jak chceš, aby se ostatní chovali k tobě.

Jak se tedy stát lepším člověkem? Stačí tak málo, takové malé gesto, jako když někomu otevřete dveře, pomůžete staré paní s nákupem, nebo ji třeba pustíte sednout v autobuse. To jsou maličkosti, které se snažím dělat už jen proto, že mě to naplňuje. Nic to nestojí, a přitom to znamená hodně. Kdyby se taková gesta stala samozřejmostí pro všechny, byl by svět o mnoho lepší.

Lucie Zelená, 4. PD

EASTER IN THE USA

Egg rolling races are held in the United States. There is a big race held on the lawn of the White House in Washington DC on Easter Monday. Sometimes even the President takes part in the "White House Easter Egg Roll", which was hosted by the First Lady in 2007. Eggs are rolled down a hill or slope and there is a variety of activities, as well as food and entertainment, for families.

The White House Easter egg collection involves a tradition that began in 1994 where each state sends

a decorated egg to the White House for display. Artists from across the United States created decorated eggs that represent each state and the District of Columbia. Each year the artists vote amongst themselves to select the artist to create the following year's commemorative egg which is presented to the President and First Lady. The collection is coordinated by the American Egg Board. Easter Monday is not a federal holiday.

Easter jokes:

- Knock knock
 - Who's there?
 - Esther
 - Esther who?
 - Esther Bunny!
-
- How does Easter end?
 - With the letter R!
-
- How do you know carrots are good for your eyes?
 - Have you ever seen a rabbit wearing glasses?

Rodina

Vymýšlíme kraviny,
smějeme se jim pak hodiny.

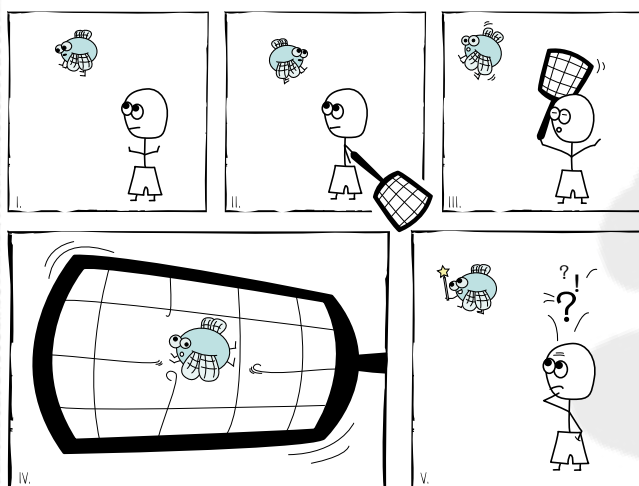
Ťapinka, Ben a Roky bydlí s námi,
jsou to miláckové naší mámy.

Takhle my si žijeme v našem domě.
Rodina je to nejdůležitější, alespoň pro mě.

Tereza Špetlová, 1. TG

Internet

Je velmi populární, je velmi oblíbený, ale může být i nebezpečný. Hlavně pro ty, kteří se chtějí seznamovat s ostatními na sociálních sítích. Proč? Je smutné, že si hlavně mladší neuvědomují, že ten, s kým se seznámí, nemusí být vždy tím, za kterého se vydává. Díky tomu se pak člověk může stát snadným terčem kyberšikany.

© Vendula Jirmanová 1. PD

Chtěla bych vyprávět příběh o dívce, která si kvůli takové chybě v mládí vzala život. O Amandě Todd z Kanady. V 7. třídě se seznámila přes sociální síť s novými přáteli. Tito lidé jí připadali jako velice slušní. Opěvovali její krásu a chytrost. V okamžiku, kdy získali její důvěru, ji přesvědčili, aby se před webkamerou svlékla. Netušila, že tato původně nevinná hra skončí pro ni tak špatně. Asi o rok později jí přišla na Facebooku zpráva od neznámého člověka, aby se mu před kamerou opět svlékla, jinak rozešle její nahou fotku všem jejím známým. Vzhledem k tomu, že Amanda ve svém profilu na sociálních sítích zveřejnila jména členů rodiny, svých příbuzných a přátel, včetně toho, kam chodí do školy, vydírání ze strany neznámého člověka nebylo vůbec složité. Amanda na zprávu nereagovala, a tak ten neznámý člověk splnil svoji hrozbu. O vánočních svátcích místo toho, aby se radovala z dárků a pohody, musela policii vysvětlovat původ svých erotických fotografií. Tato zkušenost obrovským způsobem ovlivnila její psychiku. Začala mít strach, úzkost, zachvátila ji panika. Amanda se přestěhovala do jiného města, kde začala navštěvovat jinou školu. Problémy s psychikou však zůstaly. Amanda zkusila drogy a alkohol. I přes změnu prostředí se to s ní táhlo dál a problémy se stupňovaly. Svůj boj ukončila 10. 10. 2012 oběšením. Zemřela v pouhých patnácti letech.

Z výše uvedeného příběhu vyplývá, že si každý musí dávat velký pozor, jaké informace o sobě poskytuje na sociálních sítích.

Klára Chaloupková, 2. PD

Vernisáž výstavy U Mistra s palmou

Dne 6. března byla v náchodské galerii U Mistra s palmou zahájena tradiční jarní výstava studentských výtvarných prací žáků všech ročníků Střední školy propagační tvorby a polygrafie Velké Poříčí. Sešli se zde žáci školy, jejich pedagogové i rodiče, aby zhlédli výsledky celoroční práce.

Vernisáž zahájil student 4. ročníku oboru Propagační design Jan Kašpar svou vynikající hrou na akordeon, jehož tóny navodily příjemnou atmosféru. Poté jeho spolužák a nadějný básník Tomáš Kábrt přednesl s Janovým hudebním doprovodem své lyrické verše z právě vydávané sbírky. Dále se ujal slova ředitel školy Mgr. Rudolf Volhejn, který především vyzdvihl dosažené úspěchy žáků školy ve všech oblastech.

Své dojmy z vernisáže shrnula letošní maturantka Karolína Kozáková, studentka oboru Propagační design: „Na výstavě je možné zhlédnout figurální kresby, fotografie, prostorové objekty, tvorbu na počítači a další rozmanité práce studentů. Vernisáž proběhla ve veselém duchu a byla velmi zábavná. Už teď se těším na další.“

„Vernisáž se nesla v neobyčejně kulturním duchu, prolínaly se zde debaty o umění, škole či o všedních věcech. Po zahájení se návštěvníci věnovali vystaveným

obrazům, grafikám, objektům i výtečnému občerstvení. Byla to prostě vyvedená akce," dodal Vojtěch Dolana, student 3. ročníku oboru Propagační design.

Pokud máte zájem o tvorbu mladých výtvarníků, navštivte foyer hronovského Čapkova sálu, kam se výstava přestěhuje do 13. května. Slavnostní vernisáž proběhne 16. dubna v 18 hodin.

Foto: Karolína Kubcová

Já na to mám!

Mnoho lidí si říká: „Já na to mám!“ Většinou se jedná o situace, které považujeme za těžké a většinou pro nás hodně znamenají, ale já si tato slova říkám snad každý den. Ne-li častěji. A proč vlastně? Odpověď je velice prostá, nebála bych se říci přímo banální. Jde tu o učení. Mnoho lidí ho bere za obvyklou věc. Já jsem na tom úplně jinak - učení, to je pro mě mučení! Opravdu.

Třeba jednou... A ono se to vlastně děje stále. Když se blíží nějaká písemná práce, test či bodovka, jež má prověřit naši zdatnost na poli vědomostí, je pro mě ne skutečný problém se připravit. Ne že bych byla natolik nechápavá, nebo snad hloupá. Prostě mi to nejde.

Představte si, že se kolem jedné hodiny ráno probudíte s nutkáním jít se napít. Řešíte dilema: ANO? NE? U mě ale skoro vždy vyhraje NE. A raději to zaspím. Přesně tak to mám i s učením. Stále přemítám, zda se jít učit či nikoliv.

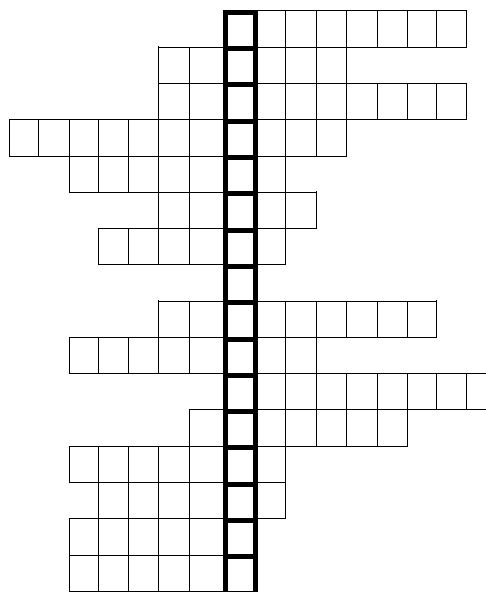
Když už se k tomuto heroickému činu odhodlám, je následován většinou dobrou známkou a uspokojujícím pocitem. Ale i tyto pocity nestačí k tomu, aby z toho udělaly běžnou věc. Jsem tedy líná?

Kdybych se dokázala učit snadno, nejspíše bych již nezažívala ty příjemné pocity z dosaženého výsledku. Dobré známky by se staly rutinou a ne radostí. Proto se občas ptám: Je dobré mít z výsledků svého úsilí radost, nebo stačí rutina? Já vždy volím radost...

Na druhou stranu obdivuji lidi, co se dokážou učit pravidelně a nepotřebují k tomu dlouhé přemáhání. Když na to mám, tak proč to dokazovat lidem, kterým jde jen o interval od jedné do pěti, a to zleva i zprava uzavřený? Tak si myslím, že si tu svoji lenost umím pěkně zdůvodnit, že?

Lucie Blažková, 2. PD

Křížovka

1. Rozdílné stránky dvou prvků
2. Propagační prostředek
3. Lehký, pevný plast, rozpustný v acetonu
4. Vodorovná čára
5. Materiál, na který psali staří Egyptané
6. Kůra korkovníku
7. Propagační prostředek
8. Klid, stabilita, vyváženost
9. Vhodný ke svazování
10. Šikmá čára
11. Poměr velikostí
12. Tvar vyjadřující nejdynamičtější pohyb
13. Plošná hmatnost papíru
14. Interiérový a propagační ...
15. Pletou se z něho koše, ošatky, věnce

Veronika Bednářová, 2. PD

Osudové setkání

Už jako malý jsem měl rád přírodu, tedy lépe řečeno jen její jistou část - les. Hned za domem jsme jeden les měli a byl plný života. Jednoho dne, když mi bylo čtrnáct let, jsem si v něm všiml psa. Tedy myslel jsem si to. Musela to být fenka, protože za ní šla malá banda rozkošných štěňátek. Všichni mířili do hlubší části lesa, aby se zde ukryli před deštěm, který se právě spustil. Druhý den, když déšť ustal, jsem se šel podívat na místo, kudy šli, abych se koukl na stopy. Pár jsem jich našel, ale nese-děly mi velikostí, hlavně u dospělé samice. Fena, kterou jsem viděl, vypadala jako československý vlčák, ale stopa, kterou zanechala, byla větší, než je u tohoto plemene běžné.

Rozhodl jsem se tedy udělat menší výpravu za touto záhadou do částí lesa, kam jsem se nikdy neodvážil a do kterých

směřovaly stopy. Na cestu jsem se vybavil pouze tím nejnужnějším. Nepočítal jsem s tím, že by tato výprava trvala déle než pár hodin. Vyrázil jsem k večeru. Všude byl krásný klid, který narušovaly jen koruny stromů, hýbající se do rytmu mírného větru. Nikdy by mě nenapadlo, že by na mě mohlo něco zaútočit, vlastně mi ani tehdy nedošlo, že to, po čem jdu, může být vlk. Něco málo jsem sice o vlčích věděl, ale mé znalosti končily u toho, že na člověka nezaútočí. Tedy pokud si nemyslí, že jsou ohrožena například jejich mláďata. To už jsem ale nevěděl. A tak jsem dost riskoval obranný útok. Navíc se začalo stmívat a já se chystal výpravu ukončit, jenže najednou se to stalo.

Vedle mě bylo doupě plné vřchat. Chtěl jsem rychle odejít, ale v ten okamžik jsem uslyšel vrčení rozzlobené matky za mými zády. Cítil jsem její vrčení po celé páteři. Nevěděl jsem, jak zareagovat, nechtěl jsem narušit její prostor ani ohrozit mláďata, a tak jsem jenom stál a čekal na další reakci. Po chvíli začala z doupěte vylézat zvědavá mláďata a vydala se směrem k matce, které jsem ale v cestě stál já. Začal jsem tušit, že tohle pro mě nemusí dopadnout dobře, jestli se ještě přiblíží. Okamžik zlomu! Vlčice prudce vystartovala a zaútočila. Instinktivně jsem se snažil její útok soustředit na můj batoh na zádech. Bojovala jak smyslu zbavená. Její ostré tesáky se mi zakously i do ruky a začaly mi doslova oddělovat maso od kosti. „Už dost,“ křičel jsem bolestí. Najednou ji cosi zastavilo. Bylo to jedno z jejích mláďat. Bylo celé černé a mělo velice zvláštní oči, které nehořely plamenem jako u ostatních, ale spíše byly jako led – světle modré.

Pár dní po tomto incidentu už v okolí zdejšího lesa nebyli žádní vlci. Ochránáři je pochytili a odvezli na jiné místo. Alespoň si to všichni mysleli, včetně mě, až do chvíle, kdy jsem ho znovu uviděl. Před naší branou seděl černý vlk a díval se svými modrými očima přímo do těch mých. Sotva jsem ale vylezl ven, vydal se na cestu. Věděl jsem, že je to asi naposled, co se my dva vidíme, a tak jsem mu jenom popřál hodně štěstí a poděkoval za záchranu života.

Naše životní cesty se opět a naposled setkaly až po několika letech. Byl to snad osud, ale sedm let poté mě překvapil bílý vlk. Jeho oči vypadaly úplně stejně jako oči vlka, kterého jsem znal. Ležel před branou a stěží dýchal. Byl těžce zraněný, zřejmě od souboje s medvědem o kořist. Musel jsem mu pomoci, oplatit mu záchranu života. Rychle jsem ho vzal k místnímu veterináři, pro kterého byl vlk velkým překvapením. Po pár hodinách strávených na operačním sále byl slabý, ale živý. Díky veterináři jsem také vyřešil záhadu, proč se jeho srst změnila. Canis lupus (vlk obecný) v průběhu svého života může změnit barvu srsti. Případ, kdy se z černého vlka stal postupem let vlk bílý, je zaznamenán jen jeden. Teda teď už jsou dva.

Stanislav Matějů, 1. TG

Podruhé jsem se narodila

Stalo se to, když jsem byla malá, jednoho horkého dne uprostřed letních prázdnin. Zrovna ten den jezdil každou chvíli vlak tam a zpět. S kamarádkou jsme se nudily, a tak jsme přemýšlely, co podnikneme. Po několikahodinovém nicnedělání dostala nápad. „Co kdybychom se podél kolejí koukly, co je za tím velkým domem?“ Chvíli jsem se na ni dívala, jestli to myslí vážně, ale po dlouhém přemlouvání jsem si řekla, že to třeba bude zábava.

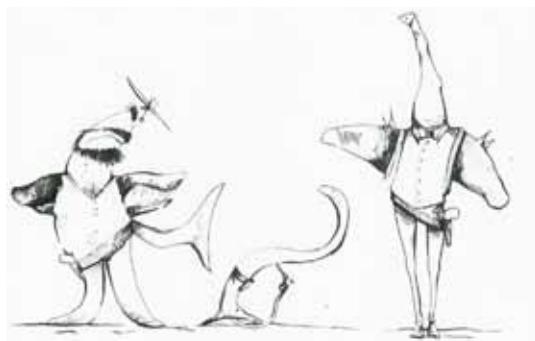
Vešly jsme tedy do kolejíště. Rozeběhly jsme se, abychom za tím domem byly co nejrychleji a mohly se vrátit. Zpovzdálí se to zdálo jako kousek, ale při běhu to nemělo konce. Měla jsem pocit, jako bych běžela hrozně dlouho a cesta vůbec neubíhala. Po chvílce jsme byly za domem. Bylo to jako v pohádce. Byl tam malý most a nad ním hučící vodopád, do kterého přes stromy zářily paprsky slunce.

Byly jsme naprosto okouzleny. Jen jsme tam tak stály s těmi tupými výrazy. Najednou mi blesklo hlavou, že bychom se už měly vrátit, ale ona chtěla jít dál. Pomyšlela jsem na to nejhorší a uvědomila si, že tam z kolejí není kam uhnout. Křičela jsem na ni a pomalu běžela zpět. Když jsem vyběhla ze zatáčky, už jsem jen viděla, jak se proti mně řítí vlak. Křičela jsem na ni a rychle běžela nazpátek. Po chvíli mě doběhla. Obě jsme měly smrt v očích. Viděla jsem, že to nemůžeme stihnout, pokud se nestane zázrak.

Probíhal mi před očima celý život, když vtom nás neznámá osoba vtáhla do temné uličky mezi stromy. Byla to žena. Když jsme se rozkoukaly, uvědomily jsme si, že nám zachránila život. Vyprávěla nám, jak přesně takhle a tady zemřela před několika lety jedna stará paní. Řekla nám, ať už nic podobného nikdy nezkoušíme. My jí poděkovaly a jak opařené šly domů.

Doma jsme to vyprávěly babičce. Řekla nám, že si tu paní, co ji tam tehdy ten vlak skutečně srazil, pamatuje. A že má někde ještě schované noviny s její fotografií. Rozhodly jsme se, že jí ještě jednou a pořádně poděkujeme. Ale už jsme ji nikde neviděly. Babička pak našla noviny s tou fotkou. Paní z obrázku vypadala stejně jako ta, která nás zachránila. A my byly přesvědčeny, že to byl její duch, který nám zachránil život. Ovšem jen do doby, než jsme jí potkaly v samoobsluze mezi toaletním papírem.

Aneta Schrolllová, 2. PD

MEOW!

Učení – mučení

Krůpěje potu rašící na čele, zpcené dlaně, tlukot srdce a v hlavě informace, které jste se během včerejšího večera snažili nějakým způsobem vstřebat. Říkáte si, ať už vyučující rozdá konečně papíry a vy můžete začít psát, dokud se vám z hlavy nějakým způsobem informace nevytratí.

Jsou předměty, na které se učit nemusíte, a jsou i takové, na které se „drtíte“, ale mnohdy si pamatuje tak málo. Ve výsledku z toho lepší známka jak čtyřka být nemůže. Sakra! Říkáte si – to se prostě naučit nedá. Příště s tahákem.

A tak roky za školními lavicemi utíkají. Na učení mnohdy kašlete, prolítnete čtyři roky s taháky, protože k čemu mi to je? K čemu budu v životě potřebovat nějakou pitomou literaturu nebo nedej bože analytickou geometrii. Už samotný název je tak děsivý. Brr!

Už jste si někdy představili, jak sedíte u maturitní zkoušky a používáte tahák? Pokud jste si říkali během čtyř let za lavicemi, že zkoušení u tabule nebo psaní písemek je mučení, tak na to rychle zapomeňte. To pravé mučení začíná u závěreček nebo maturitní zkoušky. Pokud jste během tří/čtyř let spoléhali jenom na taháky, pak o to těžší to budete mít během „svatáku“. Těch informací budete mít o to více.

A jak vlastně takové mučení na samotném závěru probíhá? Z vlastních zkušeností mohu konstatovat, že v tzv. den D pracují nervy na plné obrátky. Zkuste se do té role aspoň vžít. Sedíte v místnosti, kde zkouška probíhá. Prozatím z pohledu diváka, který bude za pár minut na potítko vypracovávat otázku, kterou si sám vylosuje. To čekání. Hlavu máte napěchovanou informacemi a sami se díváte, jak se tam vlastně dostaly. Teprve teď vám do-

chází, že to jde i bez taháku, ale to si ověříte za chvíli. Čas ubíhá rychleji, než jste si mysleli, a blíží se chvíle, kdy budete moct dát prostor svým myšlenkám seskládaným ze změn informací ze sešitů. Napětí v místnosti by se dalo krájet. Uslýšíte svoje jméno a hurá do boje. Mučení může začít.

Ve chvílce, kdy losujete otázku, cítíte srdce až v krku. Doufáte a přejete si, ať tam je právě tamta. Je tam! Díky bohu! :D Odeberete se na potítko a div se od propisky nekouří, píšete jako o život všechno, co si pamatujete. Spadne z vás zlomek tíhy a nastoupíte před komisi. Přčtete otázku a počkáte na pokyn, kdy můžete mluvit. Snažte se nezmatkovat a udělat si ve svém projevu určitý řád. Snažte se mluvit sami, protože víte, že tohle na ně zapůsobí. Ano. Mluvíte podle osnovy, kterou jste si napsali na papír. Věřte si a dobře víte, že oni oceňují, když mluvíte sami. Věřte si – to je ta síla, která vás pohání dál. Začínáte tušit, že jedna zkouška by mohla dopadnout dobře. A taky ano! Hurá! Jednu pětinu máte v kapse. Teď se znovu zkoncentrovat a připravit na další zbylé čtyři zkoušky.

Úspěšně jste odmaturovali a vzpomínáte si na dny ze „svatáku“, jak jste se drtili nazpaměť jako básničku autory z literatury. Spadne z vás obrovský kámen a vy se rozhlížíte, kam dál. Nakonec si řeknete – stálo to za to! A ve vaší hlavě utkví jeden z nejsilnějších momentů střední školy – zkouška dospělosti.

Václav Remeš, 3. AT

Olomouc- 1. 4.–3. 4. 2014

9. ROČNÍK SOUTĚŽE DOVEDNOSTI MLADÝCH GRAFIKŮ

Soutěžící:

Klára Teichmannová a Andrea Holeščáková, 3. TG

Jak se vám líbila škola?

Provázal nás zástupce ředitele pro OV pan Skyva a byly jsme nadšené. Budova má bohatou historii, ale je přizpůsobena dnešní době.

A co ubytování?

Trochu horší. Hlavně hluk z výpadovky. Sociálky dohromady, v koupelně nebyly zásuvky, dvě sprchy na patro... Na druhou stranu musíme pochválit kuchyň.

Jak vám vyhovovaly zadané úkoly, tj. banner „Expozice času“ a plakát pro ekologické centrum „Sluňákov“?

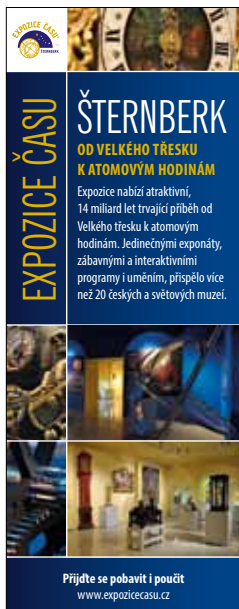
Při zpracování banneru jsme měly velký výběr fotografií a i téma nám vyhovovalo. Ve zpracování jsme se shodly. Porota naší práci ohodnotila 3. místem. Co nás ale potěšilo je to, že se banner velice líbil ostatním pedagogům a zvláště našemu učitelskému doprovodu.

A Sluňákov?

Před zadáním posledního úkolu jsme Sluňákov navštívily, abychom si pořídily vlastní fotografie. Překvapilo

nás, že centrum bylo ve výstavbě, takže jsme nevěděly, co konkrétně fotit. Myslíme, že i toto jsme zvládly a umístily se tak na 6. místě.

Pro ukázkou předkládáme ukázkou našich návrhů a foto ze soutěže.

Osmisměrka

Č	H	B	A	R	V	I	V	A	K	R	É	M	Y	I
N	P	E	R	O	X	I	D	S	B	V	L	A	S	Y
T	Ů	S	T	Ř	I	H	Y	Š	A	M	P	O	N	Y
A	N	O	K	Ř	E	S	L	O	Z	V	O	U	S	Y
P	L	E	Ť	Y	H	Z	O	D	Á	H	E	N	N	A
P	É	Č	E	U	G	P	R	A	M	O	N	I	A	K
O	H	Ř	E	B	E	N	Č	I	S	T	O	T	A	U
L	I	Q	A	A	L	É	L	E	C	I	T	I	N	T
D	Á	M	A	R	V	F	E	M	U	L	Z	E	E	I
I	E	K	N	V	Z	R	C	A	D	L	O	Á	D	K
Ž	C	S	Á	A	K	E	R	A	T	I	N	M	A	U
U	U	O	M	B	R	É	H	Y	G	I	E	N	A	L
T	R	V	A	L	Á	O	N	D	U	L	A	C	E	A

Barviva, krémy, trvalá ondulace, peroxid, nůžky, vlasy, šampony, ano, křeslo, vata, móda, vousy, pleť, H₂O, voda, henna, amoniak, péče, hřeben, čistota, lecitin, tužidlo, dáma, barva, emulze, zrcadlo, keratin, vosk, ombré, fén, hygiena, ruče, kutikula, IQ

Tajenka:

Správná kadeřnice by měla být -----

Andrea Heinzlová, 3. K

TOP koncerty v roce 2014

Po jedenácti letech se do Česka vrátí britský popový zpěvák **Robbie Williams**. Zavítá 26. dubna do pražské O2 arény, kde představí nové studiové album *Swings Both Ways*.

Kanaďan **Bryan Adams** zahraje 18. června 2014 v Brně. Čtyřiapadesátiletý zpěvák, kytarista a skladatel, který se do Česka vrací pravidelně, vystoupí pod širým nebem na Velodromu.

V pražské O2 areně vystoupí 20. června americká kapela **Nine Inch Nails** v čele se zpěvákem a skladatelem Trentem Reznorem. Skupina představí své aktuální album *Hesitation Marks*.

Britský hudebník **Peter Gabriel**, který se proslavil jako zpěvák skupiny Genesis, prodlužuje své evropské turné a 13. května dorazí do ostravské ČEZ arény.

Kongresové centrum v Praze bude 30. května dějištěm koncertu slavné britské rockové kapely **Yes**.

Americký zpěvák a producent **Justin Timberlake** si za místo svého prvního vystoupení v Česku 3. června zvolil pražskou O2 arénu.

Americká skupina **Thirty Seconds To Mars** se do metropole vrátí 30. června, kdy zahraje v Tipsport Aréně na Výstavišti.

Metalová skupina **Metallica** zavítá 8. července do Prahy se svojí show *Metallica By Request*. Koncert, o jehož programu rozhodne samo publikum, se uskuteční na Aerodrome Festivalu na holešovickém Výstavišti.

Death metalový svátek

vypukne 24. května v pardubickém klubu Žlutý Pes. Uskuteční se zde již osmý ročník festivalu **MEMORY RE-MAINS**.

Těšit se můžete na osm kapel, mezi nimiž nechybí například **DYSANGELIUM**, **FLESHLESS** či **PERVERTSITY**.

To vše za pouhých 200 korun!

Elán slaví 35 let

Vstupenky na koncerty Elan Best of vol. 2 jsou v prodeji v síti Epvstupenky. K dispozici jsou vstupenky na stání i sezení, více informací na www.elan.cz

Přehled koncertů skupiny Elán 2014:

17. 10. 2014 **ELÁN THE BEST OF VOL.2**

Místo: **KAJOT ARENA**, Křídlovická 911/34, Brno, Čas: 20.00 – 21.30

22. 10. 2014 **ELÁN THE BEST OF VOL.2**

Místo: **TIPSPORT ARENA (HC Sparta Praha)**, Čas: 20.00 – 21.30

24. 10. 2014 **ELÁN THE BEST OF VOL.2**

Místo: **ČEZ ARÉNA**, Ruská 3077/135, Ostrava, Čas: 20.00 – 21.30

zdroj internet

